

PARAULA I VIDA

La formació litúrgica del Poble de Déu

El Papa Francesc, el 29 de juny d'aquest any, ens va regalar la bella i profunda Carta apostòlica «*Desiderio Desideravi*» sobre la formació litúrgica del Poble de Déu amb la qual vol «invitar tota l'Església a redescobrir, custodiar i viure la veritat i la força de la celebració cristiana» i demana que «s'ajudi el Poble sant de Déu a beure de la font principal de l'espiritualitat cristiana, redescobrint els principis que expressa la Constitució sobre litúrgia del Concili Vaticà II». Demana, també, abandonar les polèmiques per escoltar el que l'Esperit diu a l'Església, mantenint la comunió i l'admiració per la bellesa de la litúrgia, sota la mirada de Maria.

En el número 16 d'aquesta Carta, el Sant Pare ens anima a redescobrir el sentit teològic profund de la litúrgia i la seva importància dins la vida de l'Església, convidant-nos a tots a aprofundir en la formació litúrgica. Un aspecte que hauríem de tenir especialment en compte és que la litúrgia i la celebració de l'Eucaristia no és un èxit nostre ni un fruit dels nostres desitjos, sinó el do de la Pasqua del Senyor que, quan l'acceptem amb docilitat, transforma la nostra existència: «No s'entra al Cenacle si no és per la força d'atracció del seu desig de menjar la Pasqua amb nosaltres: *«Com desitjava menjar amb vosaltres aquest sopar pasqual abans de la meva passió!»* (Lc 22, 15). Per a guarir la mundanitat espiritual que s'ha introduït al si de l'Església i, per tant, també a la litúrgia, cal redescobrir la bellesa de les celebracions litúrgiques. Això ens exigeix superar l'«esteticisme ritual» i la «deixadesa banal» en les celebracions, confonent «allò essencial» amb la «superficialitat ignorant», «allò concret de l'acció ritual amb un funcionalisme pràctic exagerat» (n. 22). Com a propostes concretes, el document convida a cuidar tots els aspectes de la celebració i, a més, ens demana que tinguem en

compte les normes litúrgiques establertes per l'Església, per a no sostreure a l'assemblea allò que li pertoca, és a dir, el misteri pasqual celebrat en la manera ritual que l'Església estableix.

Són 3 les dimensions que emergeixen clarament de l'impuls conciliar envers la renovació de la vida litúrgica: 1) La participació activa i fructífera; 2) La comunió eclesial animada per l'Eucaristia i els sagraments de l'Església; i 3) L'impuls a la missió evangelitzadora a partir de la vida litúrgica que involucra tots els batejats. Cal una bona formació litúrgica per a tot el Poble de Déu, començant pels bisbes, preveres i diaques. A més, això afecta la totalitat del Poble de Déu que assisteix, que participa i que s'uneix a l'acció sacerdotal de Jesucrist, a través dels ritus i pregàries que fan possible tot culte litúrgic públic. Reclama un autèntic art de celebrar, que inclou diversos aspectes fonamentals: l'art d'obeir (obediència fidel a les normes litúrgiques en la seva plenitud); l'art d'harmonitzar (harmonia del ritu, dels ornaments litúrgics, la decoració, el lloc sagrat, les formes de llenguatge previstes per la litúrgia, els cants, gestos i silencis...); i l'art de la caritat (unint disciplina i espontaneïtat). Fou Sant Pau VI qui, en promulgar la Constitució de Sagrada Litúrgia, va dir: «Déu al primer lloc; la pregària, la primera obligació; la Litúrgia, la primera font de la vida divina que se'ns comunica, la primera escola de la nostra vida espiritual, el primer do que podem fer al poble cristià, que amb nosaltres creu i prega, i la primera invitació al món perquè deslligui en pregària feliç i veraç la seva llengua muda, i senti l'inefable poder regenerador de cantar amb nosaltres les lloances divines i les esperances humanes, per Crist en l'Esperit Sant.»

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Formació de monitors a la Casa d'Aina, a Canillo

El curs de Monitors per accedir al reconeixement del títol de «Monitor i Director en el temps de lleure», es va dur a terme en les instal·lacions de la Casa de Colònies d'Aina del 18 al 28 d'agost. 17 professors i 33 alumnes van treballar amb diverses dinàmiques de reflexió i incorporació d'eines d'acompanyament per a joves i infants. Mn. Ramon Rossell, Rector de Canillo els va expressar en les seves paraules de benvinguda: «educar és ensenyar a caminar» la manera de viure la tasca de monitor en el lleure i la transmissió de valors sòlids.

Amb 150 hores lectives i 160 de pràctiques, el curs està organitzat per la FEMN, la Fundació d'Esplais Mare de Déu de Núria, amb el suport de la Fundació Verge Blanca, Escola de l'Esplai de Lleida, i del MCECC.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Passar fam per menjar millor

En el camí per enfortir la fe hi ha un instrument que ens fa créixer de cop i ens autèntica la fe que tenim. En l'actualitat no està massa ben vist i el nom que li han posat ens fa allunyar-nos de posar en pràctica aquesta virtut: és l'ascesi. Per trencar aquest malentès prefereixo anomenar aquesta actitud com a: sentir-nos necessitats.

Cal experimentar en pròpia carn els efectes de què ens manquin coses bàsiques. També materials, com el menjar.

I és que les persones humanes entenem les circumstàncies que vivim, moltes vegades, amb la lliçó dels contraris. Per ser capaços de valorar el que tenim hem d'haver experimentat el que no tenim. Com el naufrag que troba aigua en l'illa deserta, el pobre que s'apropa a Càritas demanant roba o menjar i l'accepten en un programa integral de desenvolupament, o la mare que fa vuit anys que li va deixar de parlar la filla quan se'n va anar i en pot tornar a rebre una abraçada.

És quan ho hem necessitat i esperat que, quan ho rebem, té el doble de valor. Com aquell pecador que havent pecat reiteradament és perdonat. Com l'infant perdut al mercat i que és retrobat pels pares que el cerquen.

Així és com passar fam, que és una cosa dolenta, no ens fa mal sinó que ens fa un bé immens. Quan practiquem aquesta ajuda espiritual de saber-nos estar de menjar, agraïm la gana passada. Com el drogaddicte que mai no s'hauria imaginat poder deixar la droga. Com

l'infant d'un orfenat poder acabar essent adoptat. Com els pares que desitgen tenir un fill i no poden i un dia l'engendren com un miracle.

No es pot explicar d'una altra manera que passar a fer aquesta descoberta del bé que es pot obtenir d'un aparent mal. Vinga entrenem-nos per créixer espiritualment. Ah, i no esperem que arribi Quaresma per fer dejuni.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRA Y VIDA

La formación litúrgica del Pueblo de Dios

El Papa Francisco, el 29 de junio de este año, nos regaló la bella y profunda Carta apostólica «*Desiderio desideravi*» sobre la formación litúrgica del Pueblo de Dios con la que quiere «invitar a toda la Iglesia a redescubrir, custodiar y vivir la verdad y la fuerza de la celebración cristiana» y pide que «se ayude al Pueblo santo de Dios a beber de la fuente principal de la espiritualidad cristiana, redescubriendo los principios que expresa la Constitución sobre liturgia del Concilio Vaticano II». Pide también abandonar las polémicas para escuchar lo que el Espíritu dice a la Iglesia, manteniendo la comunión y la admiración por la belleza de la liturgia, bajo la mirada de María.

En el número 16 de esta Carta, el Papa nos anima a redescubrir el sentido teológico profundo de la liturgia y su importancia dentro de la vida de la Iglesia, invitándonos a todos a profundizar en la formación litúrgica. Un aspecto que deberíamos tener especialmente en cuenta es que la liturgia y la celebración de la Eucaristía no es un éxito nuestro ni un fruto de nuestros deseos, sino el don de la Pascua del Señor que, cuando lo aceptamos con docilidad, transforma nuestra existencia: «No se entra en el Cenáculo si no es por la fuerza de atracción de su deseo de comer la Pascua con nosotros: «*¡Ardientemente he deseado comer esta Pascua con vosotros, antes de padecer!*» (Lc 22,15). Para curar la mundanidad espiritual que se ha introducido en el seno de la Iglesia y, por tanto, también en la liturgia, es necesario redescubrir la belleza de las celebraciones litúrgicas. Esto nos exige superar el «esteticismo ritual» y la «dejadez banal» en las celebraciones, confundiendo «lo esencial» con la «superficialidad ignorante», «lo concreto de la acción ritual con un funcionalismo práctico exagerado» (n.º 22). Como propuestas concretas, el documento invita a cuidar todos los aspectos de la celebración y, además, nos pide que tengamos en cuenta las normas litúrgicas establecidas por la Iglesia, para no sustraer a la asamblea lo que le corresponde, es decir, el misterio pascual celebrado en el modo ritual que la Iglesia establece.

Son 3 las dimensiones que emergen claramente del impulso conciliar hacia la renovación de la vida litúrgica: 1) La participación activa y fructífera; 2) La comunión eclesial animada por la Eucaristía y los sacramentos de la Iglesia; y 3) El impulso a la misión evangelizadora a partir de la vida litúrgica que involucra a todos los bautizados. Es necesaria una buena formación litúrgica para todo el Pueblo de Dios, empezando por los obispos, presbíteros y diáconos. Además, esto afecta a la totalidad del Pueblo de Dios que asiste, que participa y que se une a la acción sacerdotal de Jesucristo, a través de los ritos y plegarias que hacen posible todo culto litúrgico público. Reclama un auténtico arte de celebrar, que incluye varios aspectos fundamentales: el arte de obedecer (obediencia fiel a las normas litúrgicas en su plenitud); el arte de armonizar (armonía del rito, de los adornos litúrgicos, la decoración, el lugar sagrado, las formas de lenguaje previstas por la liturgia, los cantos, gestos y silencios...); y el arte de la caridad (uniendo disciplina y espontaneidad). Fue San Pablo VI quien, al promulgar la Constitución de Sagrada Liturgia, dijo: «Dios en el primer puesto; la oración, la primera obligación; la Liturgia, la primera fuente de la vida divina que se nos comunica, la primera escuela de nuestra vida espiritual, el primer don que podemos hacer en el pueblo cristiano, que con nosotros cree y reza, y la primera invitación al mundo para que desate en oración feliz y veraz su lengua muda, y sienta el inefable poder regenerador de cantar con nosotros las alabanzas divinas y las esperanzas humanas, por Cristo en el Espíritu Santo.»

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Mons. Vives presideix la celebració a la Llar Sant Josep dels 125 anys del traspàs de Santa Teresa Jornet

L'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir, el divendres 26 d'agost, l'Eucaristia a la Llar d'avis i residència d'ancians de Sant Josep de La Seu d'Urgell, amb motiu de la celebració dels 125 anys del traspàs de Santa Teresa Jornet. Van concelebrar amb ell, els vicaris generals Mn. Josep M. Mauri i Mn. Ignasi Navarri; el Secretari general Mn. David Codina; Mn. Juan Gabriel Arroyo i Mn. Lluís Portabella; i hi van assistir —a més dels residents de la Llar d'avis i les germanes de la congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats— l'Alcalde de La Seu d'Urgell, Excm. Sr. Francesc Viaplana, i nombrosos veïns i fidels, que van omplir la capella de la residència. La celebració fou solemnitzada per un cor de la mateixa Llar d'ancians, amb l'acompanyament de religioses i laics compromesos.

Mons. Vives va posar èmfasi, en la seva homília, en el lliurament de Santa Teresa de Jornet als ancians i a les persones majors i també va parlar de la interdependència necessària entre les persones, una necessitat que s'ha posat en relleu en els darrers dos anys i que pren un relleu especial amb l'edat avançada i la fragilitat física que comporta.

Santa Teresa Jornet va morir a Llíria (València) el 26 d'agost de

1897, després d'una intensa vida en la que impulsà la Congregació de les Germanetes dels Ancians Desemparats. Havia nascut a Aitona (Lleida) i es va formar com a mestra: fou el 1872 quan entrà en contacte amb el P. Saturnino López, fundador de la congregació i que la va orientar i amb qui va treballar en favor dels ancians abandonats i oblidats. Fou beatificada per Pius XII el 27 d'abril de 1958 i canonitzada el 1974 per Pau VI.

Relleu a la comunitat religiosa de Filles de Crist Rei

A finals d'agost es va donar el relleu comunitari de les Religioses Filles de Crist Rei que estan col·laborant a la Parròquia de la Mare de Déu Assumpta d'Agramunt i dels pobles veïns ajudant el Rector Mn. Jaume Mayoral en serveis parroquials. El dia 27 d'agost, l'Arquebisbe Joan-Enric va visitar-les per acomiadar la que fins ara era la responsable, la Gna. María Dolores Bonilla, que després

de 5 anys a Agramunt, marxa destinada a Granada, i va donar la beninguda a les dues germanes acabades d'arribar en aquell mateix dia, la Gna. M. Àngeles Gutiérrez, que serà la nova responsable, i la Gna. M. Carmen Vásquez, les quals amb la Gna. Àngeles Hernández, formaran la comunitat que a Agramunt manté la memòria viva del seu fundador, Mn. Josep Gras, en procés de beatificació.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

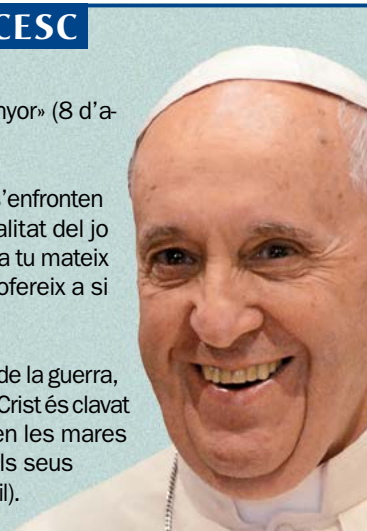
@Pontifex_es: «No oblidem els nens que han hagut de fugir i arribar a una terra estrangera: aquest és un dels fruits de la guerra. No els oblidem, i no oblidem el poble ucraïnès» (6 d'abril).

@Pontifex_es: «Som com nens petits que intenten caminar i cauen a terra, i sempre necessiten que el seu pare els torni a aixecar. El perdó del Pare torna a posar-nos en peus: el perdó de Déu, la Confessió, és el primer pas del

nostre viatge de retorn al Senyor» (8 d'abril).

@Pontifex_es: «En el Calvari s'enfronten dues mentalitats. A la mentalitat del jo s'oposa la de Déu; el salva't a tu mateix xoca amb el Salvador que s'ofereix a si mateix» (10 d'abril).

@Pontifex_es: «En la bogeria de la guerra, es torna a crucificar a Crist. Sí, Crist és clavet en la creu una vegada més en les mares que ploren la mort injusta dels seus marits i dels seus fills» (10 d'abril).

Jornades de Teologia, parlant de la bellesa com un camí cap a Déu

Les Jornades de Teologia es van celebrar els dies 30 i 31 d'agost amb una bona resposta d'assistència: prop de 130 mestres i professors de religió, catequistes, religioses i sacerdots, i nombrós públic interessat en el tema «El camí de la bellesa: art, naturalesa i Déu» que van proposar el Dr. Francesc Torralba i la Dra. Rosa Ribas.

Les jornades es van iniciar a dos quarts d'onze del matí amb la benvinguda del Delegat d'Ensenyament, Mn. Pepe Chisvert als assistents, i amb la presentació i les paraules d'obertura de l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives. Mons. Vives va agrair la bona resposta en aquestes jornades, va fer un repàs de la temàtica que reflexionarien i va animar i encoratjar els assistents a mirar i veure amb sensibilitat el que ens envolta, sobretot pel que fa a l'art religiós, més enllà de la seva aparença, perquè hi ha un codi de transmissió de valors comuns que als catòlics ens ajuda a mantenir-nos units.

La Dra. Rosa Ribas fou l'encarregada de les ponències del dimarts dia 30, tractant en profunditat el tema de la simbologia en l'art. Va articular el seu discurs en tres apartats.

En el primer bloc, la ponent va parlar del tractament de l'infinit com un símbol que no es cita directament a la Bíblia, però del que es parla indirectament, fent-hi referència; de l'espai creat: el cel, la terra i l'aigua; de l'espai habitat, com les ciutats o els santuaris; i de l'espai més enllà de l'espai, és a dir, del Paradís. També va parlar dels símbols gràfics: les combinacions de lletres com la coneguda alfa i omega («Jo soc l'Alfa i l'Omega, el principi i la fi», Ap 21,4-6); la utilització dels números com una simbologia compartida que pot indicar excel·lència, totalitat, perfecció, cosmos, universalitat o responsabilitat humana; l'ús dels colors

i la seva simbologia; i també parlà àmpliament de les imatges utilitzades dels animals i el simbolisme que amaguen quan són utilitzats com a codi: el peix, l'anyell, el pelicà, el lleó, l'au fènix, el paó reial o el colom, entre d'altres.

En el segon bloc, les representacions del Déu Trinitat, repassant les abstractes, figuratives, de Déu pare i de l'Esperit Sant, la Dra. Ribas va assenyalar les diferències entre el triangle equilàter, l'ull de la providència, tres cercles entrelaçats, les tres finestres d'una torre i alguns d'altres; també va analitzar la simbologia dels hostes d'Abraham, la triple imatge de Crist, el fill a la dreta del pare, la Trinitat amb l'esfera celeste, la coronació de Maria; també feu un repàs de les imatges de Déu: Dextera Domini, l'Ancià dels dies, l'Emperador celestial i el Júpiter cristià, i de les representacions de l'Esperit Sant: el colom, les llengües de foc, la llum.

Va acabar les seves didàctiques al·locucions amb un exhaustiu repàs amb imatges molt ben escollides, de les imatges de Crist en l'art, començant per les primeres: que es mantenen entre el símbol i la figura, centrant l'atenció en el rostre del Senyor i la recerca de la vera icona que en fan els artistes, com es fixa la icona, què significa la figura del Crist en majestat en el romànic: la majestat del jutge universal. Per acabar, va tractar el Crist sofrent del gòtic, l'home perfecte del Renaixement i el Crist del barroc i tractament de la imatge de Crist en els segles XIX i XX.

La bellesa en la postmodernitat

El dimecres dia 31, el Dr. Francesc Torralba també va fer tres blocs: va tractar primer de la bellesa i la lletjor en la postmodernitat, la «via pulcritudinis» i, finalment, a la tarda va tractar de la bellesa i la bondat com una unitat, seguint el concepte que suggereix el filòsof Ludwig Wittgenstein.

La primera ponència va ser una reflexió sobre què són la bellesa i la lletjor: aquest és un tema sobre el que han reflexionat molts filòsofs contemporanis i que ha estat tractat abastament des de la postmodernitat. Hi ha moltes i diverses percepcions de la bellesa, que marquen generacions senceres, i d'entendre el món i la realitat. Malgrat aquestes diferències, hi ha d'haver un consens mínim: el que estableixen els cànons de bellesa més temporals superat per les concepcions de l'harmonia, de la bondat i del benestar comú.

En el segon bloc, el Dr. Torralba va parlar en profunditat de la «via pulcritudinis», és a dir, allò que és pulcre, bonic. Va revisar com al llarg de la història, un dels camins per acostar-se a Déu és el camí de la bellesa. Ho va fer a través del pensament de dos filòsofs diferents: Hans Urs Von Balthasar i Romano Guardini. Va destacar com el teòleg i sacerdot Von Balthasar posa per davant l'amor i d'aquesta manera, la bellesa és el resultat de l'amor. És un amor que cura la culpa, el patiment, el sense-sentit de l'absurditat i de la mort. Seguint el fil del pensament de Guardini, que es pot trobar a la seva obra *L'essència de l'obra d'art*, va desgranar què passa amb la bellesa en relació amb la natura, pintura, escultura i especialment la música, disciplines que es caracteritzen per poder elevar-nos a Déu. Especialment sobre la música, va recordar que transporta cap a l'enigma del món i ens el fa transcendir en nom de Déu. Cal afinar l'oïda interior per pregar i vincular-se amb Déu.

En el tercer bloc, va parlar de la bellesa i la bondat: escatir o explorar la bellesa i anar més enllà amb la bondat. La investigació de la bondat ens porta a l'ètica i que és el que ens porta a ser bons. La bondat i la bellesa són u, tal com en el llibre *Tractatus logico-philosophicus* explica el filòsof Ludwig Wittgenstein el 1921, en què proposa que ètica i bellesa són la mateixa cosa. L'ètica tracta d'analitzar allò bo i allò dolent, el que és valuós i el sentit de la vida, que és inexpressable i ens porta al transcendental. Torralba arribà a la conclusió que pulcritud i bondat són el mateix, son u.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

19. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8,16-18]. *Sant Feliu de Llobregat*: □ Santa Maria de Cervelló o dels «Socors», vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sant Andreu Kim Taegon, prev., i sant Pau Chong Hasang, i companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teo-

pista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dimecres [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers.

22. ■ Dijous [Ecl 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. *Urgell*: ■ Beats Josep Batalla, Jaume Bonet, Josep Rabasa i companys, mrs.; Sant Maurici (o Mori), venerat a

Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Divendres [Ecl 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí; santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucida i patrona de Taragona; sant Andreu, mr.

24. ■ Dissabte [Ecl 11,9-12,8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. *Sant Feliu de Llobre-*

gat: □ Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona principal de l'arxidiòcesi i de la província eclesiàstica de Barcelona.

25. ■ Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Am 6, 1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16, 19-31]. Mare de Déu de la Misericòrdia; sant Dalmau Moner (1291-1341), rel. dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva).

Diumenge XXV de durant l'any (C)

COMENTARI

«Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa»

Una lectura superficial ens podria fer mal interpretar les paraules de l'amo sobre l'administrador que malversava els seus béns: Aquest administrador de riquesa enganyosa, el senyor el lloà així: *Ha estat prudent perquè en el tracte amb els homes de la seva mena els homes del món són més prudents que els fills de la llum.* Què feia aquest administrador? Sabent que el treien de la feina es fa amics perdonant part del deute que alguns tenien amb el seu amo. És a dir, des de la seva situació i fent servir les armes que té (que no són precisament ètiques) s'assegura el seu futur. Per això diu: *Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.* El que lloa el senyor és la visió de futur, la previsió que té aquest administrador i aquí ve el consell del Senyor: *Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui trobeu qui us rebí eternament a casa seva.* Del que es tracta és que la riquesa que puguem tenir ara i aquí ens assegurí un lloc en l'altra vida. Això no serà robant o acaparant riqueses sinó compartint-les amb els nostres germans. Però Jesús és encara més exigent amb la riquesa, perquè aquesta s'oposa radicalment a Déu. És un amo que ens impossibilita per estimar l'altre Amo: *Ningú no pot servir dos amos...* I afirma clarament Jesús: *No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.* Cal escollir entre un i altre. Per això, la primera lectura blasma de forma especial, tots aquells que s'abraonen sobre els pobres, que només pensen en fer negocis durant les festes, que fan trampes amb les balances i les mesures. I acaba dient: *El Senyor ho jura: No oblidaré mai tot això que fan.* Déu és defensor dels pobres. I Pau demana que fem pregàries per tots els homes perquè portem una vida serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. En la nostra vida no podem fer trampes: o Déu o la riquesa; ambdues coses són incompatibles. La riquesa, compartint-la amb els pobres i els necessitats, només ha de ser un mitjà per servir i estimar Déu: només Ell és l'Absolut.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el disabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

► Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súplices i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet heralder i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin per tot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: "Què és això que sento dir de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns." L'administrador va pensar: "Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració." I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: "Quant deus al meu amo?" Ell li contestà: "Cent bidons d'oli." Li digué: "Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta." A un altre li digué: "I tu, quant deus?" Li contestà: "Cent sacs de blat." Li diu: "Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta". I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum. I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebí eternament a casa seva. L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

► Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los humildes del país, diciendo:

«¿Cuándo pasará la luna nueva, para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modificando las balanzas con engaño— para comprar al indigente por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender hasta el salvado del grano?».

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré jamás ninguna de sus acciones».

► Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por toda la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento de la verdad. Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido tiempo y para el que fui constituido heraldero y apóstol —digo la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en todo lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hombre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de derrochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu administración, porque en adelante no podré seguir administrando». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a hacer, pues mi señor me quita la administración? Para cavar no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo que voy a hacer para que, cuando me echen de la administración, encuentre quien me reciba en su casa». Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió: «Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa, siéntate y escribe cincuenta». Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó: «Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque había actuado con astucia.

Ciertamente, los hijos de este mundo son más astutos con su propia gente que los hijos de la luz. Y yo os digo: ganaos amigos con el dinero de iniquidad, para que, cuando os falte, os reciban en las moradas eternas.

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto. Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo vuestro, quién os lo dará? Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios y al dinero».